

at det skuldes det ærede Medlem fra Rjøge, at der intet Forsøg blev gjort paa at sprænge Høires Procession. Dernæst gif vi endnu ikke ind i Stoven, men vi sendte en af vore Venner, for at han kunde forhøre sig om, hvorvidt vi havde Afgang eller ikke, thi Politimesterens Bekjendtgjørelse var tvivlsom, og det var selvfølgelig ikke vor Mening paa nogen Maade, at komme i Konflikt med Politiet eller gjøre Brud paa den offentlige Orden. Derfor sendte vi, som sagt, et Medlem hen for at spørge, om vi havde Afgang. Det var en Herre her fra Rjøbenhavn, som ikke er Medlem af dette Thing, hvorfor jeg ikke vil nævne ham, men jeg er forøvrigt villig til at opgive hans Navn, det ærede Medlem kjender ogsaa denne Mand, om hvem Talen er. Han vendte tilbage med en Erklæring fra Politiet og altsaa formodentlig fra Høires egen Komite, der var i Overensstemmelse med den Tilladelse, der var udstedt af Høires egen Komite, som jeg for lidt siden læste op, nemlig at Mødet var offentligt, og at vi havde Lov til at gaa derind, kun stilledes der den Betingelse, at vi ikke maatte have Musik med, for at den ikke skulde virke forstyrrende. Derpaa stod jeg op og meddelte Forsamlingen bag ved mig, at nu kunde vi gaa ind, men at vi ikke maatte tage Musikken med. Det vakte nogen Misforstøelse, men man rettede sig i det som i alt Andet efter de Herrerens Onsker: Altsaa derefter gif Forsamlingen ind, og jeg blev staaende udenfor. Det er saaledes fuldstændig usandt, at jeg gif i Spidsen for Forsamlingen. Jeg blev staaende noget udenfor, og derefter gif jeg ind. Nu sige de Herrer, at jeg havde en Stol med. Det er meget rigtigt, og dermed hænger det saaledes sammen: Jeg vidste, at noget saa helligt som den Tribune, paa hvilken de Herrer stode, kunde vi ikke faae Lov til at staa paa. For derfor at sikkre mig, at jeg til syvende og sidst var i Stand til at faae en Afstemning, saaledes som vi havde besluttet, leiede jeg en Stol i et Hus nede i Haven, som jeg beholdt for i hvert Tilfælde at have en Tribune, hvis de Herrer nægtede os Afgang. Det er den hele Historie om Stolen. Derpaa gif vi altsaa ind. Saa blev der naturligvis Spektakel — selvfølgelig. Hvor kunne de Herrer tro, at de kunne indbyde til et offentligt Folkemøde, og

naar dette offentlige Folkemøde kommer i Stand, sige til Folk fra hele Sjælland: I maa ikke komme ind, vi betragte Jer som Folk, der ville gjøre Spektakel og Uro, I maa ikke komme ind, I skulle staa bag ved. Hvor kan det gjøres i en offentlig Forsamling her i Danmark, hvor nogle Tusinde Mennesker ere tilstede, uden at der bliver Uro, og at Folk give deres Misforstøelse tilkjende. Det maa de Herrer kunne sige sig selv. Det er ligesom barnagtigt, ikke at tro det, og det skete da ogsaa, men desuden gave de Herrer — om ikke de Herrer, som her ere tilstede, saa deres Venner — selv Anledning. De Tilraab, man troede at kunne byde os, oversteg alle Begreber, man troede, fordi det var Bønder og Arbeidere, at man kunde sige, hvad man vilde, man troede, at man kunde give sin Harme Luft ved at skjælde de Rjøbavnste Arbeidere ud for Gadedrenge. Det kan man ganske vist gjøre, men saa maa man ogsaa tage imod, hvad disse Gadedrenge svare; det maa man finde sig i. Man kan nok kalde en alvorlig, voksen, myndig Arbejder fra Rjøbenhavn, der er lige saa god som Proprietærene i Frederiksborg Amt, for en Gadedreng, men saa faar man Svar paa Tiltale. Hertil kom, at deres egne Talere gjorde Sit til at gjøre Støien saa stærk som mulig. Jeg vil blot nævne, at den første Tale, vi hørte, gif ud paa — jeg har tidligere sagt det, og jeg skal sige det engang endnu — at sammenligne Kongen med Kristus; ligesom Kristus sagde, at han kjendte sine Folk og de kjendte ham, saaledes kjendte ogsaa Kongen sine Jaar og de kjendte ham. Vi bleve betegnede som Bukkene, som dem, der skulde kastes i Helvedes Ild. At det vakte Indignation, ville de Herrer kunne forstaa, og at man ikke raabte et Hurra med som det, der blev udbragt, synes jeg egentlig, de Herrer skulde have forstaaet. Men det var saa langt fra, at det blev forstaaet, at et Medlem af deres Komite eller en af deres Gæster fra selve Talestolen kaldte de Mænd for Slynghler, som stode dernede og ikke raabte dette fornærmelige Hurra med. Naar man bærer sig saaledes ad overfor en stor Forsamling, vækker det naturligvis Misforstøelse, og for at forhindre yderligere Uro stod jeg op og forsøgte paa at faae dem til at være stille. Det er brugt som det eneste positive Argument, som jeg har hørt fremsætte, at man